

Φιλοσοφείν

[σε ασύνδετο σχήμα]

Νομίζω δύο φάσεις της ζωής του ανθρώπου είναι πιο έντονες, όταν φτάνει στην εφηβεία που ψάχνεται και όταν είναι στην τρίτη ηλικία, που ο θάνατος είναι πιο κοντινός.

Φιλοσοφία σημαίνει κυριολεκτικά αγάπη για τη σοφία. Η φιλοσοφία επιχειρεί να δώσει μια καθολική και ριζική ερμηνεία του κόσμου. Η φιλοσοφία και η επιστήμη στην αρχή ταυτίζονται. Οι πρώτοι Έλληνες φιλόσοφοι, οι προσωκρατικοί ήταν ταυτόχρονα και φυσικοί επιστήμονες, αστρονόμοι, μαθηματικοί κλπ. Η γνώση αντιμετωπίζονταν σαν κάτι ενιαία, και αυτό κράτησε μέχρι τον

180 αιώνα. Τα τελευταία χρόνια έχουν αναπτυχθεί πολλοί φιλοσοφικοί κλάδοι (π.χ. γνωστολογία, μεταφυσική, φιλοσοφία της φύσης κ.α.). Πιστεύω ότι καλό για όλους μας θα ήταν να μελετήσουμε έστω και κια πιτυχή της φιλοσοφίας. Άλλωστε, σχεδόν όλοι οι άνθρωποι με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο φιλοσοφούμε τη ζωή για δύο λόγους.

Ο πρώτος είναι ότι χωρίς αυτόν δεν μπορούμε να καταλόψουμε τίποτα στον κόσμο στον οποίο ζούμε και ο δεύτερος ότι παρέχει τις πιο χρήσιμες γνώσεις ακόμα περισσότερο από τις ιστορικές επιστήμες.

Πολλοί σημερινοί στοχαστές υποστηρίζουν ότι δεν φιλοσοφούμε για διασκέδαση, ο καθένας με τον τρόπο του, όύτε τόσο για νωρίσουμε τον κόσμο και τον εαυτό μας, αλλά περισσότερο για να σώσουμε τον εαυτό μας. Η φιλοσοφία μπορεί να μας βοηθήσει να νικήσουμε τους φόβους που απειλούν τη ζωή μας.

Πρώτος στόχος της σχολής της αρχαιότητας ήταν να μάθουμε να ζούμε, να μην φοβόμαστε τα διάφορα προσωπεία του θανάτου, να ξορκίζουμε τις κακοτυπίες της καθημερινής ζωής, την πλήξη και τον χρόνο που περνά.

Ο κεντρικός προβληματισμός κάθε φιλοσοφίας είναι

το ανθρώπινο όν, το οποίο σε αντίθεση με το θείο είναι

το θερμότερο θέμα στην φιλοσοφία.

Για όσους πιστεύουν στον Χριστό, η μελέτη της

χριστιανής διδασκαλίας για την σωτηρία, ο θάνατος,

για όσους αγαπούν, για όσους εμπιστεύονται

το Λόγο του Χριστού, ο θάνατος δεν είναι παρά μια

επίφαση, μια μετάβαση, όπως προανέφερα. Χάρη

στην αγάπη και στην πίστη μπορούμε να εξασφαλίσουμε την αθανασία.

Σκοπός της εφήμερης ζωής είναι η αθανασία.

Στην προκυμαία ζωντανά σώματα τα δύο τούτα

ρεύματα παλεύουν:

α) Ο ανήφορος προς τη σύνθεση, προς τη ζωή, προς

την αθανασία.

β) Ο κατίφορος προς την αποσύνδεση, προς την ύλη, προς το θάνατο.

Χρέος μας, λοιπόν, είναι να συλλαβούμε το όραμα

που χωράει και εναρμονίζει τις δύο τεράστιες τούτες

ανάρχες, ακατάλυτες ορμές και με το όραμα

τούτο να ρυθμίσουμε το στοχασμό μας.

Οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι θεωρούσαν ότι το

παρελθόν και το μέλλον ήταν τα δύο δεινά που ταλανίζουν την ανθρώπινη ζωή, οι δύο εστίες όλων των αγωνιών που βλάπτουν τη μοναδική διάσταση της ύπαρξης που αξίζει να βιωθεί επειδή είναι η μόνη

πραγματική διάσταση της παρούσας στιγμής, όπως

υποστηρίζουν ο Καζαντζάκης και ο Νίτος.

«Που πάμε, μη ωτάς. Ανέβαινε, κατέβαινε. Δεν υπάρχει αρχή, δεν υπάρχει τέλος. Υπάρχει η τωρινή

τούτη στιγμή, γιομάτη πίκρα, γιομάτη γλύκα και την

χαίρουμαι όλη».

Ο Νίτος έγραψε τη θεωρία του *Amor Fati*.

μας καταλαβαίνουν, να μας αγαπούν, να μην αποχωρίζόμαστε τους δικούς μας, εν ολίγοις να μην πεθάνουμε ούτε εμείς ούτε εκείνοι.

Όσοι αναζητούν τη Σωτηρία μέσα στην πίστη, όντας αφοσιωμένοι στο Θεό, είναι το καλύτερο, ειδικά στον Χριστιανισμό, που δεν έχει χτυπηθεί από καμιά κομισθεωρία ουλική ή μη.

Για εκείνους που δεν έχουν πειστεί, για εκείνους που αμφιβάλλουν για την αλήθεια αυτής της υποσχέσεως, το πρόβλημα, όπως είναι προφανές, παραμένει και από εκεί και πέρα πάιρνει τη σκανδάλη τη φιλοσοφίας, η οποία δεν είναι ενιαία, αλλά πολυσχιδής και χαοτική.

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Όπως προανέφερα, υπάρχουν πολλά φιλοσοφικά συστήματα που δεν συμφωνούν μεταξύ τους μεγάλους φιλοσόφους, σαν τον Ντεκάρτ την Γάντι, που ήταν πιστοί. Μετά, ποιος είναι ο λόγος να αρνηθούμε την υπόσχεση των θρησκειών;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Απ' την άλλη μια θέση θα δώσουμε στους μεγάλους φιλοσόφους, σαν τον Ντεκάρτ την Γάντι, που ήταν πιστοί. Μετά, ποιος είναι ο λόγος να αρνηθούμε την υπόσχεση των θρησκειών;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Όπως προανέφερα, υπάρχουν πολλά φιλοσοφικά συστήματα που δεν συμφωνούν μεταξύ τους μεγάλους φιλοσόφους, σαν τον Ντεκάρτ την Γάντι, που ήταν πιστοί. Μετά, ποιος είναι ο λόγος να αρνηθούμε την υπόσχεση των θρησκειών;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυτός που ζει με σοφία, ευτυχισμένος και ελεύθερος στο μέτρο του δυνατού, έχοντας νικήσει τους φόβους που έχουν μέσα μας η περατότητα;

Κάθε φιλοσοφία είναι καταδικασμένη να είναι «αθεϊστική». Δεν μπορεί άραγε να υπάρχει χριστιανική, Ιουδαϊκή, μουσουλμανική φιλοσοφία; Και αν υπάρχει με ποια έννοια;

Τελικά, δεν είναι σοφός μόνον αυτός που ασχολείται με την φιλοσοφία, αλλά πολύ απλά αυ